

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce: **H. B.**, státní příslušnost Ukrajina, zastoupeného Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Ostrava, Purkyňova 787/6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.6.2017 č. j. OAM-1061/ZA-ZA11-ZA10-2016, o **udělení mezinárodní ochrany**,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, §14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu). Žalobce namítal, že žalovaný nedostatečně vyhodnotil nebezpečí vážné újmy při návratu na Ukrajinu. Poukázal na to, že v žádosti o mezinárodní ochranu, jakož i v průběhu správního řízení, uvedl, že důvodem žádosti o mezinárodní ochranu je obava z odvedení do armády, neboť by mohl být nucen zapojit se do bojových operací na východní Ukrajině zmítané válkou. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný očividně vycházel z toho, že odmítá nastoupit vojenskou službu, což má být důvodem, proč se nechce vrátit na Ukrajinu, jakož i toho, proč požádal v České republice o mezinárodní

ochranu. S vědomím těchto skutečností se ovšem žalovaný zcela opomněl vypořádat s okolností, že je ohrožen odnětím svobody. V případě, že by důsledkem neudělení některé z forem ochran předvídaných zákonem o azylu byl jeho nucený návrat na Ukrajinu, bylo by možné předpokládat, že po setrvání na odmítnutí nastoupit do armády, bude vystaven věznění v ukrajinských věznicích. To si bezesporu vyžaduje samostatnou úvahu, kterou žalovaný v napadeném rozhodnutí zcela opomněl. Je totiž notorií, že neakceptovatelné podmínky v ukrajinských vězeních by mohly vést k porušení článku 3 a 5 Úmluvy, a tudíž by byly důvodem pro udělení doplňkové ochrany. Odkázal na zprávy Evropského výboru pro zabránění mučení a nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, který v monitorovací zprávě z 29.4.2014 zejména poukázal na nevhodnost podmínek ve vazebních zařízeních, jež je způsobena jejich přeplněním. Nejde přitom o individuální a nahodilou situaci, ale o strukturální nedostatek ukrajinského vězeňského systému. Žalobce uzavřel, že ačkoliv nepochybně existuje obava z porušení článku 3 Úmluvy v případě jeho nuceného vycestování na Ukrajinu, žalovaný ji úplně pominul, touto otázkou se nezabýval a rozhodnutí tak zatížil vadou nepřezkoumatelnosti.

Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Poukázal na to, že žalobce v průběhu správního řízení uvedl, že jeho obava z povolání do ukrajinské armády pramení z války, která trvá již dlouho, povolání do armády se vyhýbá. Povolání se vyhýbal tak, že nepřebíral poštu, nekomunikoval s nikým, kdo by ho mohl udat, že je právě na Ukrajině. Naposledy byl na Ukrajině zhruba před půl rokem. Při překročení ukrajinské státní hranice žádné problémy neměl, neboť vždycky jede tam, kde má mezi celníky své známé. Žalovaný uvedl, že z hlediska právních předpisů Ukrajiny a informací o zemi původu, povolávací rozkazy lze doručovat pouze do vlastních rukou. Pokud žalobce takové dokumenty vlastnoručně nepřevzal, nejsou považovány za doručené, a tudíž mu ani z nich neplynou žádné povinnosti nástupu vojenské služby či hrozba trestu za její nenastoupení. Nepřevzetí rozkazu není považováno za trestný čin. Žalovaný v těchto souvislostech odkázal na Výnos prezidenta Ukrajiny č. 411/2016 ze dne 26.9.2016, podle něhož nejsou na východoukrajinské frontě již žádní mobilizovaní vojáci, pouze dobře vycvičení a motivovaní dobrovolníci a profesionální příslušníci armády, pročez jsou obavy žalobce z povolání do ukrajinské armády bezpředmětné, a tudíž i bezpředmětné jsou jeho obavy z uvěznění či posouzení podmínek ve věznicích na Ukrajině. Poukázal na to, že žalobce už základní vojenskou službu vykonal (odsloužil si dva roky). Zákon stanovuje odvodní věk mezi 18-27 lety. Žalobci je 38 let. Navíc, jak výše uvedeno, do východní části jsou nasazováni již jen vycvičení dobrovolníci. K obavám z výkonu vojenské služby a vojenského konfliktu existuje bohatá a ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu, která dostatečně řeší výše uvedené otázky a na tyto rozsudky žalovaný rovněž odkázal. Dle žalovaného žalobce nesplňuje důvody k udělení azylu dle ustanovení § 12 písm. a) a b). Současně nebyly splněny ani podmínky k udělení humanitárního azylu dle § 14 či doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.

Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí podle § 65 a následujících zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání

rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.). Soud přitom postupoval podle § 51 odst. 1 s.ř.s. a rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení se na výzvu soudu dle citovaného zákonného ustanovení ve stanovené lhůtě nevyjádřili. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že žalobce dne 13.12.2016 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. 28.12.2016 pak poskytl údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany, přičemž kromě jiného uvedl, že je státním příslušníkem Ukrajiny, naposledy žil v Kyjevě, propisku tam ale nemá. Bydlel u družky, s níž má dítě. Před půl rokem mu začala chodit předvolání do armády. Absolvoval základní vojenskou službu. Nechce válčit. Je to politická válka, neschvaluje ji. V rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, o čemž byl dne 28.11.2016 sepsán protokol, žalobce kromě jiného uvedl, že na Ukrajině žil s přítelkyní, jmenuje se J. S., nar. X, s ní má dítě. Přítelkyně je rovněž státní občankou Ukrajiny. Povinnou vojenskou službu vykonal na Ukrajině v letech 1997-1999, byl radistou. Na Ukrajinu se nechce vrátit, má obavy z povolání do armády, z toho, že by jej poslali na Donbas. Povolání do armády se vyhýbá již hodně dlouho. Nepřebíral poštu, nekomunikoval s nikým, kdo by jej mohl udat, že je právě na Ukrajině. Na Ukrajině byl naposledy před půl rokem po dobu jednoho týdne. Při překročení ukrajinské státní hranice žádné problémy neměl. Vždy jede tam, kde má mezi celníky své známé. Na Ukrajině rodinu nemá. Žije tam jen jeho přítelkyně a dítě. Sestra je provdaná v Německu, bratr žije už několik let v Itálii. Na Ukrajině trestně stíhán nikdy nebyl. Při návratu do vlasti se obává odvodu do armády, bojí se války. V České republice žije prakticky od roku 1999. Ze spisu plyne, že žalobce práva seznámit se s podklady rozhodnutí nevyužil. Jedná se o žádost o mezinárodní ochranu, protokol o poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu, protokol o pohovoru ze dne 28.12.2016, spisový materiál k jeho předchozím žádostem o udělení mezinárodní ochrany v ČR, č.j. OAM-1554/VL-07-2000 a č.j. OAM-8831/VL-10-2001, dále informace, které žalovaný shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině – informace OAMP – situace v zemi ze dne 24.11.2016, Zpráva organizace Freedom House – Svoboda ve světě 2017 – Ukrajina z ledna 2017, Výroční zpráva organizace Human Rights Watch 2017 – Ukrajina z ledna 2017.

Krajský soud především dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu, obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí. Shromážděné informace ohledně politické a bezpečnostní situace na Ukrajině soud považuje za zcela dostatečné a přiměřeně aktuální k datu vydání napadeného rozhodnutí.

K námitce žalobce, že se žalovaný opomněl v napadeném rozhodnutí vypořádat se skutečností, že je ohrožen odnětím svobody, neboť nechce být odveden do armády a zapojit se do bojových operací na východní Ukrajině, a že v případě jeho návratu na Ukrajinu a setrvání na odmítnutí nastoupit do armády, bude vystaven věznění v ukrajinských věznicích, a že se žalovaný nezabýval neakceptovatelnými podmínkami v ukrajinských věznicích, a že tyto podmínky by

mohly vést k porušení článku 3 a 5 Úmluvy, a tudíž by byly důvodem pro udělení doplňkové ochrany, a rozhodnutí je tak zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti, krajský soud především uvádí, že žalobce v průběhu správního řízení jako jediný důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl obavu z možného povolání do armády a neochotu osobně se účastnit ozbrojeného konfliktu na východě země. Žádná další z žaloby výše citovaná tvrzení žalobce v průběhu správního řízení neuplatnil, a proto nelze žalovanému vytýkat, že se nezabýval okolnostmi, které žalobce nově tvrdí až v žalobě.

Ohledně námitek týkajících se ozbrojeného konfliktu na Ukrajině, soud uvádí, že bezpečnostní situací na Ukrajině se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně zabýval. V těchto souvislostech soud odkazuje i na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který opakovaně dospívá k závěru, že na Ukrajině se nejedná o tzv. totální konflikt, jenž by dosahoval takové intenzity, že by byl každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy (viz např. usnesení č.j. 7 Azs 265/2014-17). Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu rovněž vyplývá, že správní orgán se má při posuzování žádosti o mezinárodní ochranu především zabývat místem, kde žadatel žil před odchodem ze země původu, nebo kde se dlouhodobě zdržoval. Postup žalovaného, který akcentoval tu skutečnost, že před svým odjezdem z vlasti žalobce žil v Kyjevě, tedy v místě nacházejícího se pod plnou kontrolou ukrajinské vlády, je v souladu s touto judikaturou.

Podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Uvedl-li žalobce jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu obavy z odvodu do armády, krajský soud uvádí, že tento důvod není azylově relevantní a není sám o sobě důvodem k udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Krajský soud sdílí názor Vrchního soudu v Praze vyjádřený v rozhodnutí č.j. 6 A 509/94-27 ze dne 19.8.1994, podle něhož azylově relevantní by bylo odmítání podílet se na bojových akcích z hlediska přirozenoprávních, mezinárodním společenstvím obecně odmítaných důvodů, jako jsou např. genocida, etnické čistky, kruté vedení války proti civilnímu obyvatelstvu apod., a že není rozhodující, že situaci ve své vlasti považuje žalobce pro sebe za tíživou, že se cítí ohrožen možným ozbrojeným konfliktem ve své vlasti s jinými státy, nebo že má výhrady proti vnitřní nebo vnější politice domovského státu. Žádná z těchto skutečností, jakkoliv vyvolává jeho subjektivní obavy, ještě neznamená jeho strach z pronásledování z některého ze zákonných důvodů, konec citace. Žalovaný, jak plyne z odůvodnění napadeného rozhodnutí, poukázal na zjištění z informace OAMP Ukrajina – situace v zemi ze dne 24.11.2016, podle níž žalobce má možnost se odvodu do armády vyhnout nepřevzetím povolávacího rozkazu, což na Ukrajině není považováno za trestný čin. Případný trestní postih by žalobci hrozil až v případě převzetí povolávacího rozkazu

a následnému nenastoupení do armády. I v tomto případě však platí shora uvedené, tj. že se nejedná o azylově relevantní skutečnost. V žalobě namítané obavy z podmínek v ukrajinské věznici jsou toliko hypotetické a nemají žádný reálný podklad. Na tomto místě soud akcentuje tu skutečnost, že žalobce povolávací rozkaz nepřevzal, jak bylo zjištěno ze správního spisu, a nic nového k tomu neuvedl ani v žalobě.

Krajský soud rovněž zcela sdílí názory žalovaného, které vyústily v jeho závěr, že v případě žalobce nebyly zjištěny žádné zřetele hodné důvody pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu, tedy z humanitárního důvodu, a že nebyly naplněny ani důvody k udělení doplňkové ochrany podle odst. 2. V tomto rozsahu krajský soud vzhledem k tomu, že nedospěl k jiným závěrům než žalovaný, zcela odkazuje na žalobou napadené rozhodnutí (viz k tomu ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu – rozsudky č.j. 2 Azs 147/2015-52, č.j. 5 As 68/2013-29).

Soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které přecházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **lze podat** kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 27. října 2017

JUDr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně